Miloň Čepelka

DENÍK HAIKU (5)

Nakladatelství ČAS

Miloň Čepelka

DENÍK HAIKU (5)

(2024 – 2025)

Ilustroval Jiří Hovorka

Nakladatelství ČAS

Miloň Čepelka

DENÍK HAIKU (5)

Copyright © Miloň Čepelka, 2025

Illustrations © Jiří Hovorka, 2025

Editor, Postface © Josef Pepson Snětivý, 2025

Cover & Layout © Nakladatelství ČAS, Alena Šulcová, 2025

© Nakladatelství ČAS, www.nakladatelstvicas.cz, 2025

ISBN 978-80-7475-518-7 (ePUB)
ISBN 978-80-7475-519-4 (Mobi)
ISBN 978-80-7475-520-0 (pdf)

Vyvěsím vlajku.
Zas ke mně slétá haiku.
Přijímám všechna.

Toužím, ač nechci.
Splněním přání končí
všechny vyhlídky.

Marnost nad farnost.
Nejváženější kněží
spasí mě stěží.

Prý jen se jménem
jsme skuteční a celí,
pozoru hodní.

Neznámý voják
je mylný symbol. Příště
buď Mnohojmenný.

Žili, pili, vždy
byli čilí a ctili
přítomnou dobu.

Zhynuli, hnili,
až je loni odkryli
v masovém hrobu.

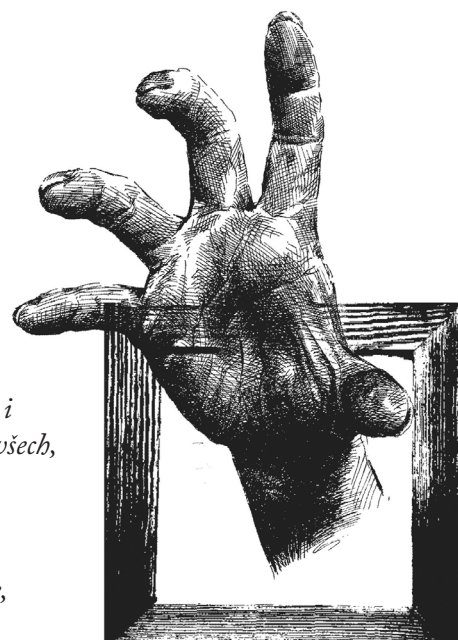

Jdou po mně, jdou i
po tobě. Pasou po všech,
kteří se liší,

ať hluční, tiší.
Ještě tak popídit se,
kdo jsou ti Oni.

Jak ten čas teče,
co kdyby ses, člověče,
pomodlil vkleče?

Propánakrista,
strach, to je jistá brána
k Luciferovi.

Ach, to je ňouma,
kdekdo a kdeco s ním jen
točí a cloumá.

Tvoje odměna –
změna. Nizoučká cena
za nový pokus.

Parádní funus!
Těch lidí! Váš nebožtík
to z pekla vidí.

Jistota? Je jen
jedna, a té se neboj,
ta tě nemine.

Jak se smrt blíží,
už se tak nerozhlížím.
Hledím do sebe.

Dálné kláštery
vytesané ve skalách!
A náš Jan Palach.

Už se rozhodni.
Nechceš-li být oběšen,
tak se probodni!

Jde to s ním ztěžka,
kdeco zmešká. Propána,
nikdy frťana!

Kde se vzal, zde je:
Patrně mimozemšťan.
Bez obličeje.

Dívá se na mne,
nevím čím. Tichý, přísný.
Aspoň nejsem sám.

Vypadá to, že
má za úkol mě střežit.
Pomáhá přežít.

Protože chátrám.
Marně pátrám po smyslu
válek. Jsem dalek

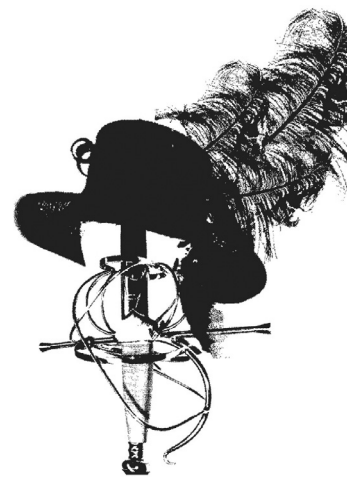

jakéhokoli
stranění těm, nebo těm.
Držím palce všem,

aby jim došlo,
jak jsou pitomí, blbí,
když je tak svrbí

nádherné bydlo,
modrá planeta Země,
společný domov.

Ale kdo jsem já,
bezelstný živý padlý?
Lichá myšlenka.

Viníkem je vždy
bezpochyby pouze ten,
kdo střelil první.

Žaluji éru
diktátorů a vrahů
a vzdávám snahu
mít v každém směru
v pohotovosti sondu
armády Bondů.

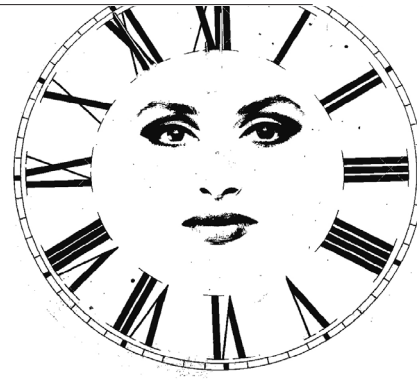

Dřív si oblíkal
kalhoty ze Lhoty. Teď
šije v salonu.

Co si přejete?
Měl bych tu ideály
časem přejeté.

„Dřív se umyslím,
než si nasyslím," pravil
tónem nakyslým.

Klikatice cest
krutá krakatice jest.
Ano, i ta z hvězd.

Opatrně se
ptám, když mohu: Je náš chrám
zasvěcen Bohu?

Pozval se tam sám
a byla s ním na place
velká legrace.

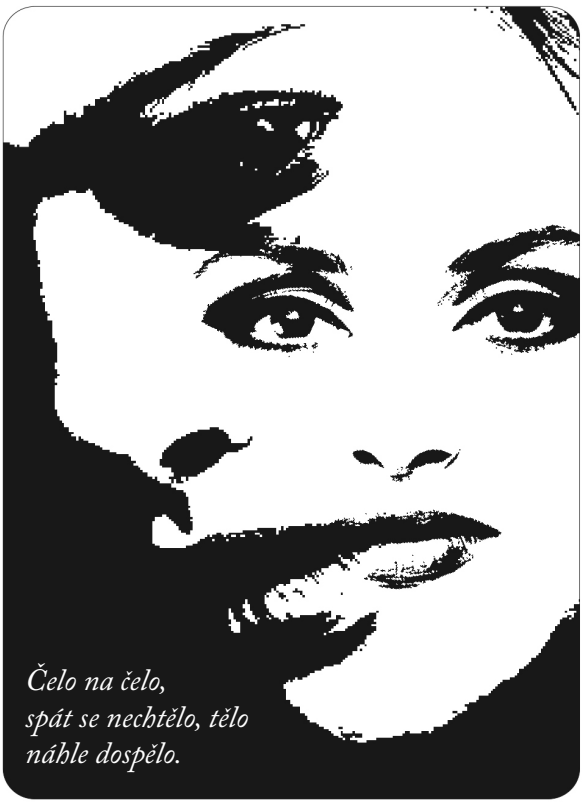

Když tu knihu čtu,
zapomínám, že nemám
nic už na účtu.

Povzbuď se číší
vína, když se trápíš.
A napiš haiku!

Co je na nebi?
Andělé, Bůh, letadla
a taky mraky.

Ořechy zmrzly.
Zůstal jen ten u boudy
a ty k řešení.

Oddaně slíbil
Dan Daně u snídaně,
že dá na daně.

Lov beze slov je
dobrý lov. Co ulovím,
pak nevyslovím.

Ach, každé slovo,
i to nejvznešenější,
dá se zpotvořit.

Teprve tam, kde
není nic, budem, Bože,
Tebe vědomí.

Co ta nicota?
Jen požehnané prázdno
vede nás na dno.

Propánajána,
tak to je hustá kaše:
Jen Nic je naše?

Ten, kdo si zavdá
jen s dnešní pravdou, nezví,
co je to pravda.

Ani líbání
nezabrání poznání,
kam svět uhání.

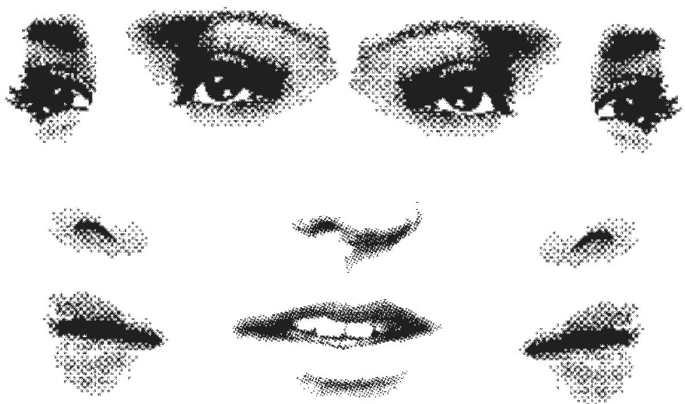

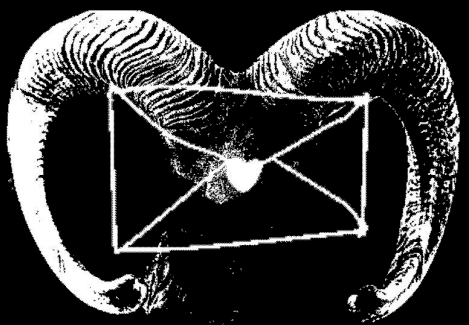

Okolo ucha
poletucha, okolo
svatby rozpaky.

Už se ti mladí
rozvádějí. Co vadí,
ani nevědí.

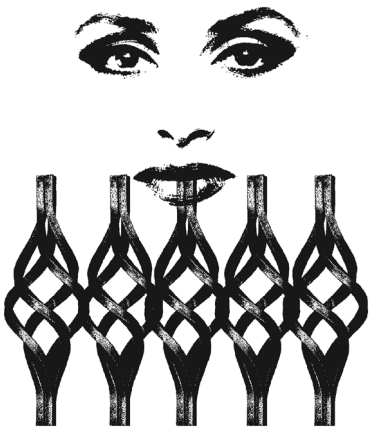

Jsou oči, které
neřeknou nic. Ty její
zvou mě do vinic.

Je hadí ženou,
a ti naši ušáčci
se za ní ženou.

Jdu sem a jdu tam,
někdy ani nedutám,
a jindy křičím!

Nevinní, vinní
syni službou povinní,
všichni se činí.

Odkud a kam teď,
když cestu zavřela zeď?!
Žádná odpověď.

Jen každý ixtý
odstonal očkování
proti covidu.

Kdo si však troufne
nabízet slovíčko „jen“
jako útěchu?

Jsem věčný snílek
plný mýlek, svede mě
skřiváňčí trylek.

Jít úzkou stezkou,
třeba soutěskou, jen když
s hezkou Terezkou.

Ve spárách chodníku
koření levandule.
Lze vonět vzpourou?

Dnes nevím, kam dřív,
a tak trčím na místě
nejmíň dopříště.

Troše rozkoše
dal v oběť celý život.
Šup s ním do koše!

Socha se tváří
tu tak, tam tak. Předlohou
byl zkrátka člověk.

Všichni, kdo chtějí
mít svět vzhůru nohama,
alou, marš odtud!

Včelka buď naše
učitelka: brání se
za cenu smrti.

Ach, kolikátá
je to už tvá žena víc
než paličatá?

Se svým synkem zkus
berany berany dus!
Načpak máš hlavu?

List z památníku
na smetišti. S kresbičkou.
Zrada? Vztek? Pomsta?

Marná odveta.
Památník není vinen.
Justiční omyl.

Pod kůrou brouci,
mroucí les, jehož srdce
dál slyším tlouci.

Hřbitovní zkratka:
Otec, matka, dcera, syn,
váza kopretin.

Víno je z révy
od řeky Sprévy. Vypil je
kdo? To se neví.

Když se má nažrat
vlk, vemte na to jed, že
ovečku najdou.

V zájmu pokoje
končívaly rozbroje
čestné souboje.

Stateční hrdí
rytíři se s porážkou
jen tak nesmíří.

Hodiny tik-tak,
diplomat taktik, chytrý
našinec cik-cak.

Tušení básně
a sněhové závěje.
Bílá naděje!

Kdekdo tu stůně
na vůně. Snad i dítě
v matčině lůně.

Až příliš náhle
nahlédl do záhad, jež
připravil nám Had.

Odešel jinam,
odmítaje taje, a
musí se vrátit.

V sobotu vídám
čerty, zato v neděli
samé anděly.

Ne, ne, neděle
nemá být pracovním dnem.
(Připomínka všem.)

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Deník haiku 5*****.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.